

Woensdag, 25-06-1997

De volgende ochtend hangt er een wolkenluier over de stad, het zicht is beperkt,

Ik fiets met de was naar een wasserette, die ik de dag tevoren al heb gezien. Tevens verstuur ik een pakket, poste restante, naar "main postoffice Hull". Het laatste deel van de reis gaat beginnen.

Het pakket is nu 5,7 kg. De sandalen zitten er weer in evenals de radio, korte broek, spiegel)

Ik lees later in een krant, dat in juni nog maar enkele tientallen millimeters regen hoeft te vallen

om het record voor juni van de eeuw te breken. Zelfs voor Engeland en Wales is juni een natte maand.

Tegen de tijd dat ik in Hull ben is dat neerslagrecord ongetwijfeld gebroken. Dat weet ik zeker.

Het drogen van de was duurt extra lang, omdat er maar één machine is, die echt warm wordt en droogt. Het duurt even voordat ik dat in de gaten heb. Er is een behulpzame vrouw, die me het vertelt.... nadat ze haar eigen was uit die machine heeft gehaald.

Om een uur of 1 ben ik terug op de camping met droge was. Deze keer ben ik niet verkeerd gereden op de terugweg uit de stad. Om half twee ben ik gepakt en klaar om te vertrekken, De A 487 naar Machynlleth. Dat is in iets noordelijke richting.

Onderweg is het ongeveer droog, maar beslist niet zonnig.

In Machynlleth kies ik voor de weg naar Bala.

Ik lig voor op mijn schema, maar het weer is niet uitnodigend en Bala is in de richting van het oosten, richting Engeland.

Ik eet een sandwich in een bakkerszaak in Machynlleth en krijg een vriendelijke opmerking van een bedienend meisje, waardoor mijn geloof in de mensheid wat werd opgekrikt.

Ik neem de B route, (B 4404).

Het begint al vrij snel te regenen, de cape had ik al bij de hand. De weg is tamelijk vlak zo dichtbij de rivier. Af en toe zie je het verkeer op de drukker A-road aan de overkant.

Bij Dovey Crossing, (uiterst rechts)

Even na Minllyn ga ik De A-road, waar ik inmiddels weer op fiets, verlaten (A-470) en ga naar rechts bij Minas Mawddwy, hier kom ik op de weg richting Bwlch Y Groes.

Het wordt na verloop van tijd een smalle weg, een "single track road".

Het eerste stukje gaat nog. Dan komen er waarschuwingen over beperkt verkeer en even later moet ik afstappen en mijn fiets gaan duwen: het is te steil om te fietsen.

Het regent maar door en er is geen bewoning na de eerste kilometers.

Auto's zouden elkaar niet kunnen passeren op zo'n weg zonder de berm in te gaan.

Heel af en toe komt er een auto van de andere kant. Mijn snelheid zal niet veel meer zijn dan 4 km. per uur.

Het bergop duwen van de fiets met bagage is tamelijk zwaar. Rechts is het uitzicht op een verlaten dal en de berghelling aan de overkant. Ik zie een stroom water van de top langs de helling naar beneden stromen, of eigenlijk vallen. De helling is weinig begroeid.

In mijn beperkte bewustzijnstoestand lijkt alles even grijs, de helling is niet alleen kaal, maar ook desolaat. De wolken hangen over de toppen van de bergen en verhullen die. Ze laten hun vocht over de aarde los.

Overall is er de regen. Er zijn geen kleuren, wat bruin en grijs tinten. De helling aan de overkant heeft geen begroeiing voor schapen. Het is meer voor bergbeklimmers, die evenwel naar beneden zouden regenen, met handen, die uitglijden over vochtige stenen. Met schoenen die geen houvast vinden op slipperige ondergrond, maar misschien zouden ze in een zeilpak langs touwladders onweerstaanbaar omhoog reiken naar de wolken zelf en er in verdwijnen, een en al vocht, of in een regencap gehuld somber schuilen onder een uitstekende rots en wachten op de zon, kauwend op een noodrantsoen.....

Na een km. of 7 lopen, wat echt zwaar is,- ik probeer soms op een iets vlakker stuk al weer te fietsen, maar moet dan al gauw toegeven, dat lopen beter lukt - bereik ik de Bwlch Y Groes, het hoogste punt. Het betekent "pas van het kruis". Vroeger was het onderdeel van de route van de pelgrims vanuit het Noordwesten van Wales op weg naar Zuid Wales, naar Saint Davids. Een route voor wandelaars en fietsers. (Als je wilt kun je alle plaatsen in Wales wel weer verbinden met Saint David of met iets dat met hem te maken heeft, maar je kunt ook zonder deze bijzonderheden te willen kennen, rondreizen).

De opluchting dat ik het hoogste punt heb bereikt is groot, de regenval onverminderd. Ik kijk eerst nog even naar mijn remmen. De achterrem stel ik wat strakker. Dan zet ik mijn fietshelm op en volgt de afdaling. Doorrijden tot aan "lake Bala" weer zo'n 7 km, maar in een fractie van de tijd, met een fractie van de moeite, die het kostte om boven te komen. Ik kom op de A 4403 langs het meer. Wat is het meer lang! Af en toe kijk ik tussen de begroeiing door erop uit. Telkens bij een nieuwe blik, lijkt het op het uitzicht, dat ik al eerder had.

Er komt geen eind aan het meer, het beweegt mee met mijn voortgang lijkt het. Het is dan ook veel en veel langer dan het breed is en ik moet de hele lengte af fietsen voor ik vlak voor Bala rechtsaf ga, waar de jeugdherberg op de kaart staat ingetekend en ook het gidsje geeft aanwijzingen.

Ik kom eerst bij iets wat er op lijkt, een gebouwtje. Er is een groepje op vakantie maar het is toch niet de jeugdherberg. Ik fiets door maar raak te ver verwijderd van de plaats, waar de jeugdherberg zou moeten zijn. Terugkerend op mijn schreden, zie ik dan toch een bordje en ik kom bij een oud gebouwtje, maar er is geen teken van leven. Van een huisje in de buurt komt een hond blaffend op mij af. Het is niet zo'n vervaarlijke soort en ik wacht rustig op een oude boer, die eraan komt. Hij vertelt, dat de jeugdherberg sinds maart van dit jaar gesloten is. Ik verbijt mijn teleurstelling en ga dan maar terug naar een camping, die ik al eerder zag, vlakbij het meer.

Ik denk, als ik hier achteraf naar kijk, dat ik bij het "gatehouse", het poortgebouw van "Plas Rhiwaedog" aankwam. Plas Rhiwaedog zelf is een tamelijk groot herenhuis, 200 jaar oud, en, naar ik later las, werd het te kostbaar om op te knappen voor de organisatie van jeugdherbergen in Engeland.

Het regent en ik had graag in de jeugdherberg overnacht. Vooral in weer zo'n selfcatering sfeervol oud gebouw in een rustige uithoek aan een doodlopende weg. Helaas, tent opzetten in de regen. Kleren aan het plafond in de doucheruimte. Geen beheerder aanwezig, wel nog andere natte kampeerders.

De waarnemer- niet de eigenaar- die verder geen inlichtingen kan geven, rekt 6,95 pond. De duurste camping tot nu toe. Ik vertel hem dat ook, maar hij is slechts waarnemer, zegt hij. Ik heb nog steeds de pest in, dat ik in een tentje in de regen sta in Cymry en niet in een oude jeugdherberg zit bij het open haardvuur, in een boerderij die stijf staat van de romantiek met muren van 60 cm. dik.

Penybont touring park, Bala.

Gisteren betaalde ik nog 4 pond in Aberysthwyth.

De afstand vandaag was 87 km. Ik heb 5,5 uur op de fiets gezeten (en er mee gelopen). Vanaf even na Machynlleth in de regen.

Ik vertrok pas aan het begin van de middag uit Aberysthwyth

Het was even over achten toen ik op de camping aankwam.

Lake Bala is een km of 6 lang en tenminste 800 meter breed. Het heeft een diepte van 35 meter.

Het meer is gevormd in een ijsvallei in de ijstijd. Het ijs smolt maar het smeltwater werd afgedamd door een blokkade van rotsblokken. De rivier de Dee voedt het meer.

MR. BROUWER UNIT 4
26-6-97 7

PENYBONT TOURING PARK, BALA 01678 520540	
UNIT	S.T. £6.95
ELECTRIC	
AWNING/TENT	
EXTRA PERSONS	
EXTRA CAR	
BOAT	
OTHER	
NIGHTS 1	
DEPOSIT	